

Gud är närmare

En Palmsöndagspredikan, Korskyrkan 2007, Micael Nilsson

Gud är närmare

Lägg gärna handen på ditt hjärta. Det gjorde en femårig flicka. John Ortberg berättar om henne i sin bok ”Gud är närmare än du tror”. Hon lade handen på sitt hjärta och sa: ”Jag vet att Jesus bor i mitt hjärta, för när jag lägger handen på hjärtat känner jag hur han går omkring därinne.” Och ibland är det viktigaste just så enkelt.

Titeln på John Ortbergs bok har också blivit en hälsning på vår kyrkas fasad. En hälsning till alla tusentals Boråsare som snabbt passerar förbi i rusningstrafiken varje dag. Det är en god, positiv och kramplösande liten hälsning. En påminnelse om det viktigaste. Och om det oerhörda. ”Gud är närmare än du tror.”

Det är ett påstående som har god grund i de gamla skrifterna. Löftet om Guds närvaro är Bibelns vanligaste löfte. Aposteln Paulus hälsade folket i Aten och hälsar folket i Borås med ord om (Apg 17:26) att Gud inte är långt bort från någon av oss, och Jesus säger till en sökande och längtande människa i evangelierna, Mark 12:34: ”Du har inte långt till Guds rike”. ”Gud är närmare än du tror.”

Och nu, när vi går in i det som kyrkan kallar för ”stilla veckan”, som är en enda lång vandring mot det viktigaste och det innersta i den kristna tron, kan vi också ta med oss hälsningen: ”Gud är närmare än du tror”. För det kunde ha sagts den där PALMSÖNDAGEN till folket som stod längst vägen och hyllade Jesus liksom det kunde sagts till dem som några dagar senare ropade och krävde hans avrättning. Det kunde ha sagts i GETSEMANDE trädgård, mitt i kampen och vid KORSET i dödens närhet. – Gud är närmare än du tror. Och det kunde ha varit Jesu ord till Maria, en underbar PÅSKDAGSMORGON för länge sedan då hon stod gråtande utanför sin Mästares grav. Gråtande för att hon inte förstod att han var uppstånden. – Gud är närmare än du tror.

Och det är Guds ord till oss idag. För precis som för Maria är vår svårighet att ta detta storslagna och fantastiska in i våra egna liv och in i vår egen verklighet. Vi behöver hjälp med det, för det barn ofta vet, Jesus är i hjärtat, glömmer tyvärr ofta den vuxne, som måste stå upp för sina ansvar, jaga mot sina deadlines och kämpa med sina bekymmer.

Dagens predikotext är en av de föreslagna texterna i kyrkoårets textkalender för just Palmsöndagen. Det är en profettext, hämtad från profeten Sakarjas andra kapitel. Den finns alltså här som en text som ska hjälpa oss att förbereda oss för påsken och som ska hjälpa oss att ta emot Guds närvaro. Låt oss läsa.

Sak 2:6-13: *”Bryt upp, bryt upp! säger Herren. Fly från landet i norr! I alla väderstreck har jag skingrat er, säger Herren. Bryt upp och rädda dig, Sion, du som bor i Babylon! Ty så säger Herren Sebaot om de folk som plundrat er: Den som rör vid er, han rör vid min*

ögonsten. Ja, jag lyfter min hand mot dem, de skall bli sina slavars byte. Då skall ni inse att Herren Sebaot har sänt mig.

Gläd dig och jubla, dotter Sion! Se, jag kommer och tar min boning hos dig, säger Herren. Många folk skall den dagen sluta sig till Herren och bli mitt folk. Jag tar min boning hos dig. Då skall du inse att Herren Sebaot har sänt mig till dig. Herren skall ta Juda i besittning som sin del av den heliga marken. Än en gång utväljer han Jerusalem.

Var stilla inför Herren, allt levande, han bryter upp från sin heliga boning.”

Bibeltexten innehåller tre viktiga uppmaningar. Tre uppmaningar som ska hjälpa oss att ta emot Jesus. Låt oss läsa dem igen, och försöka förstå något om dem.

I. Bryt upp!

”Bryt upp, bryt upp! säger Herren...”

”Bryt upp och rädda dig, Sion, du som bor i Babylon!”

För att förhindra ett sammanbrott behöver du ibland ett avbrott. Ett avbrott, där du stiger åt sidan och tar tid för eftertanke och återhämtning, eller kanske tid för vidareutbildning och utveckling inför framtida utmaningar. Men för vissa förändringar räcker det inte med ett avbrott. Vissa förändringar kommer att kräva ett uppbrott. ”Bryt upp, bryt upp”, säger Herren.

Ibland handlar det om fysiska och konkreta uppbrott. Uppbrott från den plats där man bor, kanske från gamla trygga relationer eller om uppbrott från ett arbete.

Andra gånger handlar det om ett mer finstämt uppbrott. Ett uppbrott på insidan. Ett uppbrott från destruktiva vanor och gamla tankesätt. Kanske från synd och hemliga kompromisser som underminerat livet.

Detta antyds också med ett fantastiskt uttryck i texten, nämligen genom orden: ”Sion, du som bor i Babylon.” Profeten uppmanar Sion att bryta upp från Babylon. Den som tränger in i sin Bibel och lär sig det ibland kodade språket vet att dessa två begrepp ”Sion” och ”Babylon” är två mycket laddade begrepp i Bibeln. Sion är Jerusalem. Men Sion är mer än en plats. Sion är det Gud utvalt. Sion är det som tillhör Gud. I NT är Sion också en bild av den kristna församlingen och av himlen, evigheten.

Babylon är motsatsen.

Babylon står för synd och orenhet, det som förslavar. Att ta Sion ut ur Babylon är att låta det som tillhör Gud skiljas från det som är orent, nedbrytande och förslavande.

Det är en djup och viktig process för varje kristen människa. Man kan ta ett beslut att följa Jesus på en sekund, men att formas av honom och att bli allt mer likt honom tar ett liv. Därför säger Bibeln, Fil 2:12-13: ”Därför, mina kära, ni som alltid har varit lydiga: arbeta med fruktan och bävan på er frälsning, inte bara så som när jag var hos er utan ännu mer nu när jag är långt borta. Ty det är Gud som verkar i er så att ni både i vilja och gärning förverkligar hans syfte.”

Det finns ett djupt uppbrott att göra. Först visar Guds Ande vad i ditt liv som är "Sion" och vad som är "Babylon". D.v.s. vad som är från Gud och vad som är skräp. När du bekänner din synd så förlåter Gud din synd. Du gör ett uppbrott från det som förslavar dig.

Bibeln säger, Ps 103:12: "Så långt som öster är från väster låter han våra överträdelser vara från oss."

Jag läste om en liten pojke som fick se en bildhuggare arbeta. Bildhuggaren har ett stort marmorblock framför sig. Han ser noga på blocket innan han riktar några hugg mot stenen och avlägsnar några stenflisor. Konstnären fortsätter. Mer och mer tas bort. Med tiden kan man se en kontur. Nästa gång pojken får gå in i konstnärens ateljé står där ett färdig och mycket porträttligt lejon, ett marmorlejon. Då springer pojken fram till lejonet, ser storögt och imponerande på djuret, undersöker det i detalj. Efter en stund vänder han sig till bildhuggaren och frågar: - Men, hur visste du att det fanns ett lejon inne i stenen?

Konstnären såg lejonet i stenen och tog bort allt som inte såg ut som det lejonet. Gud ser i ditt liv det ingen annan ser. Gud ser sådant i ditt liv som du aldrig ens själv har sett. Gud ser gåvor, talanger, en frigjord personlighet... Gud ser något han älskar. Lyssna vad Gud ser, Rom 8:29: *"Ty dem han i förväg har utvalt har han också bestämt till att formas efter hans sons bild, så att denne skulle vara den förstfödde bland många bröder."*

Gud ser Jesus! Men för att Gud ska kunna ta fram det han ser måste ibland något tas bort. Detta är ditt inre uppbrott. Ibland handlar det om att bryta upp från destruktiva handlingar, förslavande tankar, kanske synd. Men om Gud får ta bort det blir det mer och mer synligt vad Gud redan ser, nämligen Jesu personlighet och karaktär i ditt liv.

Dessutom vill Gud att du ska se vad han ser när han ser på dig. Profeten talar, men orden är Guds: "Den som rör vid er rör vid min ögonsten." Ögonsten är det gamla namnet för pupill. Pupillen är kroppens känsligaste del. Gud har en känslig punkt. Människan.

Ordet pupill betyder den lilla personen i ögat. Varför? För att om du ser in i någon annans ögon så kommer du att se dig själv. D.v.s. om du är tillräckligt nära.

Det kanske är så att du har lättare att tro på att Gud älskar hela världen än att han faktiskt också älskar dig. Det svåra är inte teologin. Det svåra är det personliga.

Du behöver komma nära Gud. Så nära att du börjar se dig själv genom hans ögon.

För det är då du befrias.

Profeten säger om Babylon, d.v.s. om slavdrivarna: "de skall bli sina slavars byte"

När du bryter upp – och reser dig upp – tar du kontrollen över det som förslavar dig.

När pastorn står i det fängelse han en gång satt i som fånge och talar om hur Gud befriat honom för att hjälpa andra göra samma resa har han tagit det som förslavat honom till sitt byte. Han har gjort sitt uppbrott.

När den förr alkoholiserade mannen som mött Jesus nu ger sitt liv för att dra andra ut ur missbruk och använder alla sina svåra erfarenheter som redskap för att förstå och kunna hjälpa andra har han tagit sina slavdrivare som byte. Han har gjort sitt uppbrott.

När han som en gång var en utpräglad karriärist, som levde för pengar, framgång och yta fått möta Jesus och vänt om nu istället lever för att hjälpa andra att söka Guds rike först har han tagit det som en gång förslavade honom som sitt byte. Han har gjort sitt uppbrott.

Har du gjort ditt uppbrott? I så fall är du beredd att ta emot nästa profetiska uppmaning:

II. Gläd dig!

”Gläd dig och jubla, dotter Sion! Se, jag kommer och tar min boning hos dig, säger Herren.”

Många folk skall den dagen sluta sig till Herren och bli mitt folk. Jag tar min boning hos dig.”

Det sägs att varje människa bär tre frågor genom livet och att de svar vi finner på dessa tre frågor kommer att forma våra liv: Vem är jag? Duger jag? Får jag vara med? Svaret på de två första frågorna fann vi i Guds ögon. Du är ett Guds barn. Du duger. Du är Guds ögonsten.

Här kommer svaret på den tredje frågan: Du får vara med! Gud håller på att samla sig ett folk. ”Många folk skall den dagen sluta sig till Herren och bli mitt folk.” Petrus skriver om kyrkan, 1 Petr 2:10: ”Ni som förut inte var ett folk är nu Guds folk.”

Vad är det för folk? Det är det folk som gjort sitt uppbrott.

Det är det folk som samlats omkring Jesus.

Det är det folk som delar glädjen över Guds närvaro.

Och du får vara med. Kan du glädje dig över det?

I så fall är du beredd för profetens sista uppmaning:

III. Var stilla!

”Var stilla inför Herren, allt levande, han bryter upp från sin heliga boning.”

En nödvändig, men ack så underskattad, disciplin för varje kristen människa är stillheten.

Det finns olika slags stillhet. Det finns en slags stillhet som råder på en gravgård. På en gravgård är det stilla för att alla som bor där är döda.

Det finns en annan slags stillhet. Den stillhet som råder i förlossningssalen då smärtan är glömd och kampen borta. En vördnadens, tacksamhetens och livets stillhet.

Detta är den stillhet varje kristen ska träna sig till i sin gudsrelation. En vördnadens, tacksamhetens och livets stillhet inför Gud. Ps 46:10 säger: ”Lugn! Besinna att jag är Gud, upphöjd över folken, upphöjd över jorden.”

Bli lugn! Var stilla! Besinna!
Besinna att du har en Gud.
Besinna vem Gud är.
Besinna Guds storhet och makt.
När du besinnat Guds makt upphör du att säga: - Gud jag har så stora bekymmer! Det är då du börjar säga: - Bekymmer, jag har en så stor Gud.
För du har blivit stilla.
Du har besinnat Guds storhet.
Du har besinnat Guds närhet.

Eftersom vi inte kan detta helt av oss själva måste vi lära oss det. Därför behöver vi öva oss i att besinna vem Gud är. Därför skickar vi gärna med dig ett litet underlag för tanke och bön inför "Stilla veckan".
Jag föreslår att du tar denna enkla folder, sitter ner i din favoritfotölj, ensam och ostörd och läser först bibeltexten och sedan kommentarerna.
Jag föreslår att du läser sakta. Och under bön. Besinna vem Gud är, vad Gud gjort, var Gud är och vem du är, i Guds ögon.

Nattvardsinbjudan

Nu ska vi gå till nattvardsbordet.
Profeten Sakarja har gett oss tre uppmaningar. Alla dessa uppmaningar är goda uppmaningar inför nattvardsbordet.

Bryt upp!
Kanske ska du bryta upp idag. Kanske talar Gud om yttre uppbrott. Kanske talar Gud om ett inre uppbrott. Kanske ska du bekänna synd och lämna synd bakom dig.
Kanske ska stegen fram till bordet för dig idag vara uppbrottssteg.

Gläd dig!
För var skulle du glädje dig om inte vid nattvardsbordet? Stegen fram till bordet blir steg fram till Gud. Steg närmare Gud. Vid bordet har du kommit så nära att du kanske kan upptäcka dig själv i Guds ögon.

Bli stilla!
För vid bordet ska man besinna, 1 Kor 11:25: "Denna bägare är det nya förbundet genom mitt blod. Var gång ni dricker av den, gör det till minne av mig."